

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bütün
GÜZEL çocuklar
ŞÜPHELİ

umay umay

bütün güzel çocuklar şüpheli
umay umay

İthaki Yayınları - 1839

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*

Kapak Fotoğrafı: *Umay Umay*

Kapak Tasarımı: *Seda Kaplan*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

Bu kitap daha önce toplam yedi baskı yapmıştır.

ISBN: 978-625-7650-31-1

Sertifika No: 46603

© Umay Umay, 2003

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

umay umay

bütün güzel çocuklar şüpheli

şiiir

önümde rengârenk şekerler duruyor. bunlardan bir tanesini sana göndermeliyim. ama aç bir gardiyanın dikkatini çekmemesi mümkün görünmüyor. sana çilek gönderebilir miyim? bu nasıl olur? şekerler eline geçerse onları saklama. sadece parlak jelatinleri kitabının arasına koy. böylece beni daha çok düşünürsün.

dışarıyı anlatmamı istiyorsun. dışarıda da, içeride de bizi acıtan şeyler hep aynı. aynı betondan, aynı demirden yapılmış evlerimiz. sadece “daha masumuz” diye sokaklar boyunca dolaşabiliyoruz. ya da başka beton evlere gidip demir balkonlardan sarkıyoruz. sarkıyoruz ama düşmüyoruz. bize balkonlardan sadece rüyalarda düşüldüğü öğretildi.

bir süredir kendimi hissetmiyorum. üstümdeki aşk
kalkanlarından sıyrılmış gibiyim. ve şu kalkan, yerde
ölü bir at gibi yatıyor. bir tekme vurup atamıyorum.
belki artık bedenime bile dar gelir... nedense en çok bir
ata yakışıyor bu hüzn.

yeryüzünün en güzel mektuplarını yazmak isterdim.
mutluluğun için bunu yapardım.

kendini kanattığın karanlık günler adına, bir anıyla,
onu yazarak parçalanmaz bir şekle dönüştürebilmeyi
dilerdim. ama biliyor musun, senin alnına başarmanın
acısı yazıldı... bu kadar ve başka hiçbir şey değil. şiirin
alnına yazılan yazı; aynı. birilerinin işi yoksa, canı
isterse, öylesine diye arada bir anımsadıkları bir şey.

aldırma..., uzaklardaki ormanda bir ağaç kendiliğinden devrilmişse, bunu ikimiz biliyoruz...

hücrende kalemin kâğıt üzerindeki sesini duyduğunu,
bir sözün küskünlüğünü kabul ettiğini, o sessizliğin bir
yerinde büyüdüğünü biliyorum. seni öyle özledim ki,
utanıyorum. geçen gün arabamın frenine sonuna kadar
basıp denize doğru koşmaya başladım. dolmabahçe,yi
yalayıp yutmaya çalışan dalganın sen olduğunu
sandım. üzülme.., ağlamadım. kahkahalar atarak biricik
hayatıma geri döndüm. hadi beni alkışla.

insan bir pinpon topuna, bir parça jelatine, taş zemini örten kilime, vaatlere, yalanlara, i ekiflerine inanabilir. ve bir insan bütün bunlar için, belki sadece biri için ölebilir... kabul etmiyorum!!! orada oluşunun hiçbir mantıklı sebebi yok. alışamadıka çubuk kraker yiyorum. ryalarımızdaki dünyada yaşasaydık, burası zlediğin sokaklar derdim. belki o zaman düşleri gerçek yapabilirdik.

senin sağlığın nasıl? hapishanede yaraların geç
iyileştiğini duymuştum. annelerin çok zlendiğini...
beni h    iyi ve deli sanıyorsun ama öyle değil...

budistler, himalayalar,da internet kafe açmışlar. dünyanın her yeriyle ama hiçbir keşif duygusu taşımadan iletişim kuruyorlar. artık çok uzak yerlerin, asla dokunamayacakları yakınlıkların peşindeler. onlar da bu büyük palavranın parçası oldular. kavramları yeniden tartışmamız gerekecek. rüyaları, kâbusları, adaleti, yalnızlığı. ne kadar basitse, o kadar çok ve uzun tartışmamız gerekecek. yani atilla, benim deli ve iyi olma şansım bitti... belki tek şansım, bana içeride başka bir hayat olduğunu anlatman. kızgın parmaklarıyla boncuklar, kitaplar, kelebekler, resimler gönderip o ormanda devrilen ağacı hatırlaman.

muhteşem elmacık kemiklerini öpüyorum.

üstünde yazdığım bu cam masa senin olmalıydı. alıp kullanmadığım kalemler, defterler, kitap ayraçları... bu kenarları göz kalemiyle çizilmiş bakışlar, otobüslerin yanaşamadığı duraklar senin olmalıydı. geçe geçe eline bu kuru mektup geçecek. arada bir ablanla gönderdiğin haberlerde “umay,ın burada ne yaşandığından haberi yok” diyormuşsun. tabii ki bilmem, tamı tamına anlamam imkânsız atilla. ama kalbimdeki acıyı nereye koyacaksın, göğsümdeki sıkıntıyı nereye saklayacaksın. hayata kızıp kızıp fotoğrafına ve gönderdiklerine sarılmamı nasıl yok sayacaksın.

bu gece ağlamak ve şiir yazmak yok. dışarıya çok az çıkıyorum. bazen yeni cdlere bakmak için, bazense umutlandığım bir film için. sokakta hiçbir gerçek tek başına dolaşacak kadar cesur değil. sokaklar ne dediği anlaşılmayan hayallerle dolu. varacakları hiçbir yer yok. zaten bir yer aramıyorlar. o yüzden eğildikleri bir alın yok. ağlamaya utanacakları bir şiir yok.

bu gece yalnızlık yok. seni bekleyen yağmur
saksıları dolduruyor. krem kutularına boşaltıyorum
yazdıklarımı. rüyalarımda, donmuş nehirlerin
üstünden kahkahalar atarak kayıyorum. yalan
konuşuyorum. kum saatlerini yakıyorum. biri
penceresini açsa kurtulacaksın sanıyorum. ama
olmuyor. bütün pencerelerimi açıyorum. ama olmuyor
işte. meğer sen bütün davetleri reddetmişsin. meğer sen
tüm çırpınışılarımın sırtını dönmüşsün. anladım, çok
sevmişsin sokağa küfür gibi çaldığım kırmızıyı...

atilla, dört yıldır hapishanedesin. tam dört yıl olmuş. bugünlerde yeni nakil olduğun f tipi cezaevi için, özenle uzattığın saçlarını keseceklermiş. önce davranıp makas istemişsin. o küçük hücrede yaşam hakkın yok. hayatı yeniden ve usanmadan denediğin o kalın duvarlarda bile soluduğun havaya izin yok. görüş günlerine gelemiyorum, almazlarmış beni saçlarının yanına. oysa koklayarak, şarkı söyleyerek ben kesmek isterdim saçlarını. kazağını, fanılanı, kemerini.. olmuyor, göz göze gelmemiz yasak. sana güzel olan ne varsa yollamam yasak.

içeridekiler ve dışarıdakiler.., hepimiz aynı lanetin içindeyiz. gittikçe paylaştıklarımızı en karanlığa indiriyoruz. sanki yalnızlık ve duyarsızlık bizi koruyacak. sanki küssek daha iyi olacak. on iki yıl daha oradasın. on iki yıl. dünyanın bile senin suçsuzluğunu ispatlayacak gücü yok. dudağımdaki kırmızı bağıırıyor..; suçlu aslında o, çok suçlu. çünkü onu çok sevmiştim. çünkü biz o gün buluşacaktık, belki bana kahve yapacaktı. atillaaa,,, bana kızma n,olur.

“çıkış yok...” diyorlar. karar verilmiş bir kere. her sabah o köşeleri dönemiyorum. kollarıma tırmanan şiirleri kovuyorum; “hiçbir işe yaramıyorsunuz, rahat bırakın. ” diye inliyorum. avukat isimleri soruyorum. çıkarsa bu şarkıyı ona dinleteceğim diyorum. her kızgınlığa senin adınla başlıyorum. kokulu çiçekler alıyorum ama hep aşktan yaralı birilerine veriyorum. yaşadığı tüm haksızlıklara rağmen hâlâ insanları sevmeyi beceren tek arkadaşım o mu acaba diyorum. ablan “o iyi” dedikçe kana kana kahve içiyorum. yooo, ağlamıyorum.

aklıma sokakları dolaşan devrimci çocuklar geliyor. hangi sokağa sapacaklarını hâlâ bilmiyorlar mı diye endişeleniyorum. hangi gün öleceklerini bildikleri gibi... ne zaman dışarı çıksam bu çocuklarla karşılaşıyorum. dünyanın en güzel yüzleri onların. dünyanın en güzel sol elleri onların, dünyanın en güzel gözleri... devrilip dursalar da hâlâ onlara bakınca hayata bağlanıyorum. kocaman pis sürülerin üstüne yürüyen hâlâ onların siyah kazakları. hâlâ en coşkulu hikâyeyi uzatıyorlar nefretin kollarına. kırılсын istiyorlar bu kör duvarlar. insan devrilecekse senin gibi devrilmeli, onlar gibi.

şimdi bu dik duruşumu sarmalayıp yuvarlamak
istiyorum. ama bu gece şiir yooook, bu gece ağlamak
yok, tamam mı.. notalarından koparılmış parmaklarını
görüyorum. şiirlerimi dilini akrep sokan denizlere
fırlatıyorum. parmaklarımı kesmek istiyorum.

hayatın suçu diye geiştirdiğimiz bütün ihanetler biz değil miyiz? sevdiğin resimlerin, sevdiğin kitapların, sevdiğin kadınların düşmanı. bu yüzden seni zmenin bir yolunu hep bulacaklar. sana iyi şeylerden bahsetmek istiyorum. iyi olan şeyler. iyi ve uzun olan. bizi sevgi dolu ve güçlü yapan şeyler. gülmeyi yeni öğrenen bir ocuk gibi acemiyim. sana anlatacak doğru dürüst bir gerçek ya da avutacak kadar güzel bir yalan bulamıyorum. sadece seni hayatımda  kez görmüş ve unutamamış olabilirim. sadece seni sevmiş olabilirim.

bu gece benim yerime lodos dönüyor köşeyi. koca
koca çatıları deviriyor. gıcır gıcır arabaların kaportaları
eğiliyor. akordiyon gibi kıvrılıp soyuluyor tenleri.
odamı kolaçan eden hayalet gözler gibi yabani ceviz
ağacının dalları. sözcüklere bulaşan kuru dalları
seyrediyorum. ablandan zorla aldığım fotoğraflarına
bakıyorum. yüzünün incelen yarısında kopan fırtınaları
duyuyorum. dışarıya karışan bir bulut gibisin. istekli
ama çaresiz bakıyorum. çok gençsin, o kadar gençsin
ki, sakatlanıyor kelimelerim.

ne zor, yazarak anlatmaya çalışmak sustuklarını.
demek takvim yapraklarıyla saçlarını keseceklermiş.
bir gün, ateşin onları iyileştirdiğini unutarak ellerini de
yakacaklar. iyi ki unutacaklar, en iyi bunu becerirler.
hep unutulur ve bu yüzden hiç utanmazlar. şiir yok
demiştım. ama benim için haykırmak istediğim bir
şiirsin. yazamadığım, koklayamadığım, yetişemediğim
bir şiir. her aşka bir kırmızı ruj düşer. hapishaneye,
duvarlara, kalemlere, iç çekişlere, sana, bana, onlara...
atilla, orada mısın. atilla, orada mısın..

sakın üşütme. sakın yaşlanma. sakın yıkılma. sakın,
sakın, o güzel ruhunu ayaza tutma. tahtadan defterler
yap, deniz kabuklarından kutular, şiirin yetişemediği
müzikleri duymak için kalbini yastığın altına koy.
senden çalındıkça çoğalan hayatı, gözyaşlarından
çıkardığın mutluluğu anlat. gözlerindeki aşkı değer
parmaklarının biçimlediği her rüyaya. senden
bana ulaşan rüzgârın da adı bu olsun... bana içeriyi
bilmiyorum diye daha çok kız, ama n,olur daha güzel
kız.

insan hayatını yaşatmak için yirmi cezaevine giren devlet müdahalesinde, geriye gözyaşartıcıların, gaz bombalarının, kendini diri diri yakan mahkûmların bedenlerinden yükselen duman ve dayanılmaz koku kaldı. geriye ambulansların önüne oğlunu ya da kızını görmek için atlayan annelerin, yine maalesef yanıtsız çığlıkları kaldı. geriye siyah çelenk kravatlar taşıyan bürokratların sözleri kaldı. kendini bu hayırlı zaferin huzuruyla evine taşıyan, verilen kararların doğruluğuna ikna eden, “öldürmenin tek çözüm olacağı” konusunda dayanılmaz bir hak ve hukuk gücü zanneden bu insanlar, ne yazık ki tarihin ne ilk ne de son örnekleri.

sözcüklerin, vicdanın özü olamayacak kadar yaralı olduğu bir yerden; içimde biriken kusma isteğinden ve kusamamaktan yorgun, birkaç dilek, birkaç gönül rahatlatıcı şey düşünmeye çalışıyorum. olmuyor. hayatın bittiği yerde nasıl durulur bilmiyorum. gururlu mu, cesaretsiz mi, yeniden doğacak gibi hırslı mı, öfkeli mi? nasıl durulur, durulursa ilk ne söylenir bilmiyorum. bildiğim, içimizde insanlık dileyen büyük bir parçanın yıllar boyunca yaralı ve kimsesiz kalacağı. nefretin ve sevginin ötesinde, anlamsızlığın ortasında kalem uçlarına paslı iğnelerle dikilmiş yüzümüze bakıyorum. bu nasıl yazılır? bu suç mahallinde unutulmuş umudu nasıl dile getireceğim. hangi küreklerle, hangi toprağa gömeceğim bunca cesedi.

çok uzun yıllar sonra cezaevlerinin inşa edildiği yerler boş araziler olarak kalacak. belki büyük iş merkezleri, alışveriş alanları, çocuk bahçeleri yapılacaktır. belki birilerinin ayakları burkulacak yürürken, birden içlerinde bir sızı büyüyecek. rüzgârla ve yıllarla silinmeyen can çekişmelerinin, kan kokusunun izleriyle karşılaşılacaktır. göremediğimiz, duyamadığımız, anlamak istemediğimiz, bu yüzden hep suçlu kalacağımız acılar için küçük bir bedel ödeyeceğiz. biricik ve vazgeçilmez olanın, yani hayatın sınırları bu vahşetin içinde son bulmasın diye, işte bu yüzden satırlar unutmamak ve unutulmamak için yazılmalı. ya da susmalı çok uzun bir yürüyüşe çıkılmış gibi. dargınlığımız birer birer kaybettiğimiz inançlarımızdan değil mi...

şiddet bu ülkede inanıldığı gibi sorunları hemencecik halleden sihirli bir değnek değil. silahlar ve bombalar masallardaki adaletli kralı ya da aşktan ölümlü kraliçeyi yaratmıyor. şiddet ceza vermiyor. şiddet öldürüyor. toplumun “ölüseviciğini” destekleyen, körükleyen bir süreç yaşıyoruz. bir kez daha şairlerin kalemi kırılmıştır. bir kez daha cezaevlerinin, insanların diri diri yakıldığı, gömüldüğü ya da yaşayan ölü hâline getirildiği yerler olduğu ispatlanmıştır. bir kez daha birbirimize sarılamayacağımız mesafeler, duvarlar örülmüştür.

şimdi bana kötülükten koruduğun şarkını söyle.
sevdiklerin için yazdığın şiiri oku. ateşim yükselirse su
içir, korkunç rüyalar görürsem sarılabileceğim kadar
yer ayır kendine. ışığı hep açık tut. ışığı hep açık tut.
bu çok önemli. vücutları ölüm oruçları yüzünden
küçülmüş, yüzleri yanmış kadınlar görüyorum. onların
sadece gözleri var. dünyaya hâlâ o gözlerle bir şeyler
anlatmaya çalışıyorlar.

üşürsem üstümü ört. hikâyeti anlat ben uykuya dalana kadar. yine de dikkatli ol. dikkatli ol. bulaşıcıdır bazı kâbuslar. diyarbakır,dayım. gözlerin şehrindeyim. kırgınlığını ve utancını gizleyemeyen bakışlarla dolaşıyorum. kürtçe türküler söylüyorum, türkçe türküler söylüyorum, kuş dili türküler söylüyorum. sessizliğin oyununu oynuyorum. neler oluyor diye sorabileceğim tek arkadaşım orhan,ı arıyorum. ; “dalgalar çok hızlı çarpıyor istanbul,da umay, sadece kuru kemik sesleri duyuyorum. birbirlerine çarpıp çarpıp duruyor.”

**“üzölme” diyorum, onun bir şiirini hatırlayıp
utancımın gururunu ezberlemeye çalışıyorum.**

“gül yanlış kokarsa, yakaya tuz takılır.”

öyle mi orhan, gül yanlış kokarsa yakaya tuz mu takılır?

cezacı odalarda aşk gibi çocuklar

34

hissettiğim gibi olmayacak çünkü hareket çok yavaş
talaş yığınlarının üzerinde duran izler
bir bedenle bir söze ait
o kadar yavaş ve emin ki
kimsenin atılan adımlardan endişesi yok
izmaritlerimi sayıyorum
geçen bahara ve geçen kışa ; bu kadar
yalana ve kuşkusuz yinelenen intihara bakıyorum
sokak yokuşları kayış gibi geriliyor
yapamam diyorum
bir adım daha atamam.
gülümsediğim çaydanlık elimi yakıyor
bozuk çıkıyor aldığım güvercin
hep taklalar atıyor
yapamam diyorum ama yine aynı şey oluyor
sana bir düş istediğimi söylüyorum

dertli bomba
sabırsız kurşun
lacivert terlik
süs bitkileri
katil yosun
kederli lahmacun
1000,lik vitamin
niyetliler
art niyetliler
kırık tornavida
alınmamış hınçlar
yerlerine ulaşmış mektuplar
ama hiç açılmamış sözcükler
tükürüğü tükenen ağız
çalınınca inciten şarkı
yağmurlu harfler...., çamurlu sesim

okul defterlerindeki kenar süsleri
ucu ıslanınca suluboya olan kırmızı kalem
karanlık rafların arkasına gizlenen kitaplar
bademcik iltihabı
kronik reçeteler
yetmiş bin dualı çörek otu
bir şeylerin uyuşukluğu
yerine konmayan eldiven kutusu
iskambil kâğıdından güneşlikler
babanın evden ayrılışı

son hediye­nin yastığın altından kayboluşu
komşu teyzenin rüya yorumları
ocakta tıslayan tuz
tuzun yaranın üstünde kabarışı
yanık şeker kokusu
bugün ölüm oruçlarının kaçınıcı günü?
saymıyorum
dilim kurudu
gözümün yaşı kurudu
kurudu yine umutlarımın neşesi

“dışarıda birileri ölüyor” dedi arkadaşım
“hayır sadece kar yağıyor” dedim
bana bu iyi bir nedenmiş gibi geldi
çünkü gidenler her zaman bir fotoğraf bırakıyor
nefes alan gökyüzünün ortasındalar
şarkının en güzel yerinde kopan bir tel gibi
bir çığlıktan başka bir şey değil arkalarında uzanan
öylece bırakılıyorlar dışarıya
kimsenin elini uzatamadığı
kimsenin sözünün aşk olmadığı yerde duruyorlar

gri geriliyor gökyüzüne
utancım geriliyor
boynumdaki kolye camdan kelebeklerini düşürüyor
uzaklardan yüzümüzü sökecek kadar güçlü bir hortum
geliyor
o bile düşüremeyecek arsızlığı
öyle boka battık öyle güçlendik ki
bir kez daha yüzsüz kalacağımız kışa hazırız
bu kaçınıcı ve son değil ki
ama ne ...

**“içeride birileri ölüyor” dedi arkadaşım
o kadar yakınlar ki soğuk vedaya
artık işe yaramayacak hiçbir merhaba,,**

„başımı göğsümün en sıcak yerine gömerek ;
“biliyorum” dedim
sürüyerek yaka paça götürürler
kanımızı donduran duvarların dibine dizerler
ruhlarımızı
yaptık ...
şimdi bütün bu dualar
bu iç çekişler ne işe yarayacak
orada birileri aşk gibi ölümün altında
onlar eriyip tükenirken
birini sevmem ne işe yarayacak ?
anlamıyor musun ,
kalbim kalmadı
ahhh güzel çocuklar..., beddualı çocuklar

sıra kimde
bugün ölümü kim devralacak?
çaresiz öfkeler birikiyor bacaya
hep üşüeyebiliriz
acılarımızı yakıp ısınarak mutlu kalabilir miyiz?
belki yazdıklarımı yakarım
veya duvarlarıma asarım
hiç korkmamayı denerim

istiklal caddesi,nde yürüyorum
kafamın içinde binlerce anı vızıldıyor
mahrem yerlerime kadar kelimelere
onların çağırdığı sızıya bulanmışım
ölüm oruçları devam ediyor
ölüm oruçları devam edecek
birileri ölene
diğerleri sakat kalana dek
doğal bir sonmuş gibi
sanki kötü birer kumarbazmışlar
sanki kötü çocukların oynadığı kötü oyunlarmış gibi bu
sessiiiiiz,
bu haiiiiiiiiiiiiiiiin
bu,,
bu kış boynumdaki ipi yoklayacağım
düşmeyen kelebeklerden sabırsız dilekler tutacağım
dilekler yasa ortak olacak
atilla orda mısın..., atilla saçların,

sol kolumda ikide bir kanayan yarayı
durduramamak,
yarani yaramın üstüne koysana
sürtsene biraz
beni şu pis hükümdarlardan daha gerçek
daha güzel acıtsana
yapsana
n,olur
beni kurtarsana

onlar ne sağcı ne solcu, ne  lk c  ne sanatçı, ne de...., ne de. yanlışlıkla bir Şey olmuşlar. ayaklarının kokusunda bile bu Şey var. sıradanlık, ödleklik, kötülük mayasıyla doldurulmuş topluluklar. onlar için komik bir duyguyu ifade etmek bile çok zor. Önlerinde ne varsa onunla savaşıyorlar. se miyorlar, düşünmüyorlar, elemiyorlar, sevmiyorlar, görmüyorlar. sadece yalan ve yavan olanı estetize ediyorlar. temkinli hayaller kuruyorlar. buna gerçekçilik ismini takmışlar. ama rengi bozuk bir sürahi kadar gerçekler. varlığı dışında hiçbir anlam taşımayan boş vitrin sürahileri..

ele geçirmek, kazanmak, ikinci bir ağızla övölmek derdindeler. sanırım bu yüzden giydikleri her neyse hep onu giymek zorundalar. yaptıkları iş her neyse bunu hep devam ettirmek durumundalar. yoksa korkunç bir şey olur ve biri kalkıp onlara kim olduklarını sorar.

hayat onlar için at yarışına benziyor. kazandıklarında gidip başka bi, ata oynuyorlar. bunun bi, sistem olduğuna inanıyorlar. kimse birbirinin ev adresini bilmiyor. birleşik küçük harfli vep sitelerinde yaşıyorlar. içlerinden birini sevecek gibi olsan ödleri patlıyor. listelerine almadıkları aşk kelimesinden salgın bi, hastalık gibi uzak duruyorlar. zekâlarını överek duygularını boş bi, sayfa gibi ajandalarından yırtıp atıyorlar. belirli günlerde balık yiyor, belirli günlerde seks yapıyorlar. kitaplıklarını iş dünyasını anlatan yabancı dergiler dolduruyor. yaşı biraz ilerleyen senaryo yazmaya başlıyor. kazanmanın koşulsuz yolları. ; aahhh güzel ojelerim.

içlerinde ruhu hafiften ilginç gibi olanlar da var. ama bu hafiften ilginçlikle ne yapacaklarını bilmiyorlar. ne çevrelerinde görmüşler ne de bi, kitabın sayfalarında böyle bi, salaklıkla karşılaşmışlar. paniğe kapılsalar da gizlice âşık olmayı deniyorlar. daha aradan 3 gün geçmeden kendilerini kandırılmış ama olduklarından daha da akıllı bularak uzaklaşıyorlar... çünkü aşk akıllıların ve korkakların işi değildir. büyük bi, özveriyle bu konuda talihsiz olduklarını kabul ederler. hatta onlar günün birinde şiir kitabı bile çıkarabilirler. onlar takım elbiseli azizler, çok kazanırsak bizi affederler.!

kimin kilitlendiğibelliolmayanşusürahiye,
beyinlerinin kontrol altındaki düzlüğüne çarpıp
parçalamak istiyorum. daha insan, daha deli
kalmalıyım. daha az, daha çok yazmalıyım. üstüme
dar gelen giysiyi söküp, koltuk altlarına kopçalı iğneler
takmalıyım. tükenmez kalemelerin tükenen içlerini
değiştirip güzelim defterlere kıymalıyım. sadece naylon
poşetlerden korkuyorum. naylon suratlı adamlardan,
bayat ekmek gibi kokan ama hiç eskimeyen yüzlerden.
jakuzili hayat çiplerinden korkuyorum. yaşı yirmi, ruhu
yetmiş olanlardan korkuyorum. ama çok yalnızım,
rahatsızım, arızam azdı... olan bitenden uzaktayım.
deneyimsizim, plazaları şemsiye gibi kullanıyorum.
deneyimsizim, size seks teklifinde bulunuyorum;
yükselen değerlere asansörle mi çıkılır? haa, nasıl
çıkılır?

böyle birileriyle karşılaşıyorum. ödümü patlatıyorlar. bana ruh hastası ayakları çekiyorlar. bir an bir bok olduklarına bile inandırıyorlar. ellerim titriyor, kalbim pır pır atıyor... sonra hiçbir şey olmadıklarını fark ediyorum. giydikleri ayakkabıları, dinledikleri müzikleri bile sevmediklerini anlıyorum. başları ağrıdığında küçük bir ağrı kesici içmek bile onlar için kuşkudan kıvranmak demek. güneş sırtlarını yaksa, süreceklere kremi on saat düşünmeleri lazım. oysa güneş sırtı yakmıştır, güneş sırtı iyi ki yakmıştır, merhemi de yoktur, kuşkulansan ne yazar koçum... ama sen yine de mıy mıy senaryolarına devam et... hayat ya da tornavida... çoktan ölmüş balık gibi bakan gözler, marjinal ya da şair oyunları. uffffff. uuuuuuuuuffff.

sahipsiz bulduğumuz her konuşmayı, her anıyı, her susuşu yalan yapıp içimize doldurduk. aradığımız neydi bilmiyorum. bu o kadar da önemli değildi. sevimli, âşık, çekingen korkuluklar gibiydik. gerçek denilen kötü kokulu kargaları kovuyorduk.

iri, güçlü, kimyasal yalanlar dökölüyor yürüdüğüm sokaklara. amacı ne sevindirmek ne de üzme olan yalanlar. kimsenin sırtını ağrıtmayan, kimsenin mumlarını yatsıya kadar yakmayan yalanlar. biraz önce bir falcıdan çıktım. sol avcumda yalan, sağ avcumda seni gördü. elimi ona uzatır uzatmaz, birkaç iyi dilek yuvarlandı yere. hani şu “kendine iyi bak” , “lütfen mutlu ol” sözcükleri. falcı üzgün bir sesle “ bu aşk seni yalancı yapmış” dedi. şimdi gel de bozabilirsen boz bu büyüü... nasıl anlatılır bilmiyorum, belki de hiç konuşmamak lazım. kalem kutularımı asfalta döküp sinek vızıltısı çıkaran panolara doğru yürüdüm. amacım unuttuğum bir gerçek varsa onu hatırlamaktı. ışık dolu kafeslere yaklaştım. “ben özgürüm, ben yalancıyım, ben pisim., iyi çalışmalar türkiye.”

beton bloklar ıpslak, her yere çişimi yaptım. biliyorsun böyle yapınca mutlaka yakalanırsın. şahit tutuyorum sokakları, sana verdiğim tüm yalanları işaretliyorum. bir yalan biter, arkasında kocaman bir gerçek bırakır. bir fotoğraf eğilir, yırtılmaz ama... böyle olur. bir yalan, biter caddeler, toparlanır. ağaç süsleri kaldırılır. hediyeler saklanır. oysa annem yalanın “birisinin rüyası” olduğunu söylerdi. gerçeği ürkütmek için sessizliği yakalamalıyım. şu içi boş sahtekâr bakışlı dans öğretmenini bacaklarından vurmalıyım. mi havaya kaldırıyorum... korkuyorum.

ne olur, bana en güzel yalanı ver. bir an için hiç
bitmeyeceğini sandığın bir yalan. çünkü en gerçeği, en
sahicisi bu... ay ışığı ulurken balkondan düşürdüğün
terlikleri toplayacağım. kırık fayanslarına takma
kirpiklerimi takacağım. sana ait olan bir yalan daha
bulacağım. bir düşü süsleyebilecek kadar gerçek olacak
ya da bir gerçeği yok edebilecek kadar yalan...

telefon numaranı çiğneyip yuttum. oturduğum sokağı
ufaladım sol avcumda. anahtarlarımı göle fırlattım.
her panoya “hiç sevmiyorum” yazdım. nasıl olsa kimse
ellerimdeki acıdan kuşkulanmayacak. nasılsa herkes
özgürlükten yana. o buram buram tutsaklık kokan
ama inek gibi geviş getirerek özgürlük numarası çeken
panolardan yana. bu safalet içinde zaten sevsem n,olur,
sevmesem n,olur. yine de iki gözüm önüme aksın,
beter olayım, evim yıkılsın ki sevmiyorum. dökülsün
dudaklarımdaki kırmızıı,,,

yalan tanrısıyla seviştim. beyni bir balon gibi inip
çıkıyordu. inleyerek inip çıkıyordu üstümde. ona oral
seks bile yaptım ama zevk almıyordu benden. rüya
duvarlarımı zedeliyordu.

yalan tanrısıyla seviştim çünkü. unuttum.

o mesafeleri aşamayanlar
derinlik tutsakları
bit kadar olanlar
ürkek, çocuk, cahil ve abdestsiz kalanlar
dünya hukukunun bile mahkumiyeti serbest kıldığı
kıldan incecikler
konuşamadıklarımızın hayat bahsinde ; kumarbaz,
arlanmaz, oyunbaz olanlar
üstümüz çin muhallebisiyle örtülmüş
hangi mahallenin çöplük hanesinde olduğumuzu
bilmiyoruz
yüzüme bakıyorum
acım beni yaşlandırmış olabilir mi?
o korkak çalgıcıların ellerini acıtmasın diye
pudraladığı davulun bagetleri olanlar
acımız bizi yaşlandırmış olabilir mi?

kan işeyen çocukları vaatlerle öldürenler
doğuştan kalbi delik olanlar
aynı öfkeyle çoğalıp aynı acının mezarını örtenler
mektup paragraflarında bir atımlık canı kalanlar
“hangi fotoğrafın gülen yüzüydüm” diye dövünenler
her maddenin bir atomu olduğu gibi şiirin de vardır
diye durup durup sayfalara kusanlar
bugün tarihi atılmamış, niye yazıldığı belli olmayan
bir şarkıyla inim inim inledim
o şarkının nefesine sarılıp ağladım
“gözyaşı nehri” içinde yüzmeyi bilenlerindir dedim
kolay mı morarmış gözlerle nefes ayarı yapmak

daha yeni yeni karşılığını hayatın yazdığı mektuplara
rastlıyorum
sevencim bazen tepetaklak olsa da o “sadece aşk”
demek olan müziği dinliyorum
sözcükler için, çocuklarım ve beklediğim aşklar için
eteklerimi hâlâ gururla savuruyorsam ;
hâlâ kırmızı bakıyorsam
senin gölgenle bıkmadan dans ettiğim içindir
hâlâ çoğu geceler trompetinin dudaklarımı boyayan
çılgılığıyla uyuyorum...
hâlâ atilla çıkıp gelecek sanıyorum
hâlâ vurulmamış gibi yapıyorum bir de

hâlâ, ha bire olur olmaz oğlanlara âşık oluyorum

yabancı kaset reyonunun önünde duruyorsun
sağ elinde iki naylon poşet var
saçların kazınmış, arada bir burnunu çekiyorsun
birkaç saat sonra fotoğraflarını tarih sırasına göre
yerleştiren ailenle televizyon seyredeceksin
iyi evlat, kazanması gereken umut, yitik ruh olacaksın
sokağın gürültüsüne kanıp sessizliğin büyük gürültü
olduğunu unutacaksın
cebinde bir paket kâğıt mendil olup olmadığını
yoklayacaksın
sol yanağında derin bir yalan kabuk bağlamış
sabahtan beri hiç yemek yememişsin
bi,kaç kadını düşünmüşsün, en berbat olanının ben
olduğuma karar vermişsin
kâbus gibi..., rezil, fena, pis demişsin
tam meryin feytfül,un albümünü alacakken
vazgeçmişsin
aferin, iyi etmişsin. derin, ağır, kırmızı sevmezsin
ayakkabı numaranı, boyunu, kilonu, okuduğun
okulun adresini ezberlersen
herkesin içinde omuzların dökülmeden
yürüyebileceğini söylemiş birileri.
gülmüşsün; “aaaa işte bu kadar yaaa, devam
edebilirim” demişsin.

kalemle kâğıt arasındaki dersi çalışıyorum. yazıyla hayat arasındaki dersi çalışıyorum. seni hatırlamaya çalışıyorum. iştah açıcı papağan diyetleri fişkırıyor kızgınlığımdan. seninle kalbim arasındaki dersi çalışıyorum. meleklerin kararsız kaldığı kapıdan geçiyorum.

şimdi hissettiklerim komik. ütülenmiş çarşaf gibi yatağın kenarına gerilmiş yatıyor iç atışlarım. sigara kutusunun içinde iki izmarit duruyor. biri *salem layt*, diğerinin ne olduğu belli değil. dün gece de çıkmayan rujumu sürmüştüm. iyi bi,gün, kimsenin borcu yok birbirine. kimsenin borcu yok sözcüklere, dokunuşlara.

derimi ve küskünlüğümü sıyrır., çünkü hayat kurban
arar. çekirgenin üçüncü sıçrayışı... acı büyükse bu bana
yakışır. ama sıradansın., ama vasatsın., ama elveda.
baksana, sana hiç gözyaşı hediye edildi
mi? mektuplarını sen yazmadan önce okudum ve sana
gözyaşlarımı hediye etmeye karar verdim. al avcuna
doldur, yüzündeki kabukları soy; kırmızının sızısını
gör. sokakta birine rastlayana kadar git. ve, ve, ve asla
geri dönme. ama merak ediyorum; sana hiç âşık olundu
mu?

gölümseyişini virajlardan dudaklarıma taşıdım. bana ait olmadıkça benim olan bakışı kanattım. dolunay kusuyorum, duasını yarıda bırakan kadını..., onun yetim ihanet,ini kusuyorum.

**tanrıya son sözümü söyledim; terbiye borcum yok
dünyaya...**

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786257 650311

 /ithakiyayinlari